בבית המשפט העליון

בש"פ 191/19

לפני:	כבוד השופט נ' הנדל
העוררים:	1. אבי ביטון 2. ירין ביטון
	נ ג ד
המשיבה:	מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה שניתנה בת"פ 25336-10-16

בשם העוררים:	עו"ד אסיף קזולה; עו"ד דורון נוי
בשם המשיבה:	עו"ד דפנה שמול

החלטה

1. מונח לפני ערר החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (מ"ת 25384-10-16), לפיה העוררים ימשיכו לשהות במעצר עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדם.

כתב האישום מייחס לעוררים ולאדם נוסף – שאף בקשתו לעיון נוסף במעצרו נדחתה במסגרת ההחלטה מושא בקשה זו – עבירות של הריגה, החזקת סכין שלא כדין ושיבוש מהלכי משפט, העבירה האחרונה לעוררים בתיק זה בלבד. הסנגור סבור כי טעה בית משפט קמא בהחלטתו, בכך שדן בשאלה האם קיימת עילה לעיון חוזר בהחלטת המעצר, בעוד שהתיק חזר לבית המשפט המחוזי בעקבות החלטה של בית משפט זה לפיה יש לבחון את החלופה שהוצעה; ובכך שלא בירר בצורה עצמאית את התאמת החלופה, אלא הסתמך על תסקיר שירות המבחן. למעשה, טענת הסנגור היא כי בעניין קיומה של עילה לעיון חוזר האריך יתר על המידה בית המשפט המחוזי; בעוד שביחס לאיכות החלופה – קיצר את הדרך, עד כדי שגגה.

ברקע לערר החלטת השופט ע' פוגלמן בבש"פ 7386/18 מדינת ישראל נ' ביטון (24.10.2018), אשר ניתנה בעקבות בקשת המדינה להארכת מעצר העוררים ב-90 יום לפי סעיף 62 לחוק המעצרים. בהחלטה ניתנה אפשרות לעוררים לבקש עיון חוזר במעצרם, לרבות האפשרות של קבלת תסקיר מעצר. לנוכח מרכזיותה של החלטה זו בערר אביא מתוכה, וזאת מהשלב שלאחר הדיון בבקשה להארכה מעצר העוררים ב-90 יום נוספים:

> "בצד האמור, בטיעוניה עמדה באת כוח המשיבים על כך שבידיה להציע בנקודת הזמן הנוכחית חלופת מעצר, שלא נבחנה עד כה.
>
> בנסיבות אלו אני מורה כלהלן:
>
> מעצרם של המשיבים יוארך ב-90 ימים החל מיום 29.10.2018 או עד למתן פסק דין בת"פ 25336-10-16 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.
>
> המשיבים יוכלו לפנות לבית המשפט המחוזי ולבקש עיון חוזר במעצרם. שירות המבחן יוכל להגיש תסקירי מעצר בהתייחס לחלופה האמורה כמו גם למעצר בפיקוח אלקטרוני, ובית המשפט המחוזי יחליט בבקשה לעיון חוזר כחכמתו.
>
> בכפוף לאפשרות בחינת חלופה כאמור, בקשות המדינה מתקבלות כמפורט לעיל".

עניינו הרואות כי החלטתו של בית המשפט העליון להאריך את מעצר העוררים ב-90 יום נוספים איננה עומדת בסתירה לבקשת הסנגור להציע חלופת מעצר שלא נבחנה. כמו כן, נפתח מסלול להגשת תסקיר מעצר במסגרת הדיון בחלופה, מבלי שבית משפט זה קבע כל עמדה ביחס לתוצאה הסופית.

2. בנוגע לטענתו הראשונה של הסנגור, לפיה לא היה מקום לבחון האם יש עילה לעיון חוזר בהחלטת המעצר – דומה כי אכן ניתן לומר שהצעת חלופה חדשה בנסיבות תיק זה מהווה נסיבה חדשה. אך עדיין אין בכך, כמובן, כדי להוביל למסקנה שיש בנסיבה חדשה זו להביא לשינוי התוצאה של מעצר העוררים עד לסיום ההליכים נגדם. ומכאן לטענה השנייה, העוסקת בדרך שבה בחן בית המשפט המחוזי את החלופה שהוצעה.

בית המשפט המחוזי הפנה לתסקיר שירות המבחן בהחלטתו, שלא המליץ על שחרור העוררים. אולם, לכך הוא הוסיף כי "...ביהמ"ש לא יסטה במהירה מהמלצה שלילית של שירות המבחן, מה גם שכאן, בשים לב לטיב האישום, לעבר פלילי מכביד ולהתרשמותי מהמבקשים במהלך הדיון הקודם...רמת המסוכנות איננה נמוכה ואין בחלופות המוצעות כדי לשרת את מטרות המעצר ולהשיגן בדרך חלופית". עולה כי בית המשפט היה מודע לכך שהמלצת שירות המבחן אינה מחייבת, ובחן את העניין באופן

עצמאי. יתכן וניתן היה להאריך, ולו בקצרה, בשאלה כיצד הגיע המשפט המחוזי למסקנות אשר קבע – ועל כן יש לעבור עתה לנסיבות. קרי, לבחינת התוצאה לגופה.

בענייננו, מעבר לכך שהעוררים ביצעו לכאורה מעשה חמור וכי לשניהם עבר פלילי מכביד, שירות המבחן התייחס למסוכנות הגבוהה הנשקפת מהעוררים ולאיכות החלופה. הנמקת שירות המבחן התייחסה לחלופה הקונקרטית ולמפקחים המסוימים שהוצעו. השירות סבר כי אין בפיקוחם להקטין את המסוכנות באופן המאפשר שחרור לחלופה. עמדה זו, שהתקבלה על ידי בית המשפט, אינה מגלה טעות על פניה. לכך יש להוסיף את ההתרשמות הישירה של בית המשפט המחוזי מהמפקחים שהוצעו. יוזכר בהקשר זה כי בית המשפט המחוזי שמע את המפקחים באריכות המתבקשת. בנסיבות אלו, אין מקום להתערבות ואף אין טעם להחזרת הדיון לבית המשפט המחוזי.

3. הערר נדחה.

ניתנה היום, ט׳ בשבט התשע״ט (15.1.2019).

ש ו פ ט